

UNIVERSITAS

MAGASINET

My V&A

Vårhymne til nye begynnelser

Snøen smelter, løvetannen blomstrer, og grønnfinken kvitrer. Flyten av eggelikør og sjokoladekyllinger har omsider avtatt etter en lang påskeuke. Det er en ny vår. Også for Magasinet.

Forrige gang du kunne holde et innstikk som dette i hånden, var i oktober 2019. Nå, etter fire års opphold, er vi tilbake. Det var ikke meningen at det skulle ta så lang tid. Et lugubert virus spredde seg imidlertid verden over, og satte en stopper for framtidsplanene til denne og mange andre redaksjoner. Men går det som vi har planlagt, kan du fra nå av se fram til jevnlig magasinbilag i Universitas igjen.

For Universitas er ikke bare nyhets- og debattorgan for studentene i Oslo, vi er også en ung redaksjon som skal ta pulsen på det som til enhver tid rører seg i byen vår og i kulturen generelt. Noen ganger duger rett og slett ikke det vanlige avisformatet til å få frem dybden og spennet i historiene som finnes der ute. Med denne relanseringsutgaven vil vi belyse tendenser, mennesker og nisjemiljøer i deres fulle rett. Sakene gjenspeiler et ønske om å gi disse fenomenene sideplassen de fortjener. For selv om artiklene i dette magasinet – om alt fra klubbkultur til klesdilemmaer og klosterliv – kan oppfattes kuriøse, sier de også noe om tiden vi lever i.

Enda viktigere, er vi lei av pessimisme og gjentatte varsko om nedgangstid. Kall det uoppmerksomhetsblindhet, eller kall det naiv utviklingsoptimisme. Det fikk oss uansett til å tenke – hvem og hva er det som har trosset den bitre vinteren som har vært, og blomstret gjennom is og

kulde? Som har gjort et comeback etter et dypp i konjunktur? Gjenoppfunnet seg selv, eller funnet tilbake til noen andre?

Felles for historiene i denne utgaven, er at de berører disse spørsmålene på hver sin måte. I oppslagssaken blir vi kjent med en ny generasjon klubbere som har brakt 90-tallets undergrunnskultur opp i dagen igjen, på sin helt særegne måte. På siden til høyre, forteller Kaja Gunnufsen om hvordan bøkene hun leste på ungdomsskolen har vært med å forme henne til musiker hun er i dag. Og på midtsidene finner du en reportasje om trendkulten som har samlet seg rundt ustyket og enkel boksemat.

Om du skal ta med deg noe fra dette magasinet – annet enn gode leseopplevelser, så klart – får det bli denne oppfordringen: Den nye energien som kommer med et årstidsskifte, er til for å utnyttes. Etter vinter kommer vår.

Selv om artiklene i dette magasinet – om alt fra klubbkultur til klosterliv – kan oppfattes kuriøse, sier de også noe om tiden vi lever i.

BIDRAGSYTERE:

Mona Soopalu, Mina Wikeby, Sofie Kristine Flydal, Cameron Daravi, Dagny Mathilde Mohn, Magnus Brandt, Celina Therese Ekholt, Sander Solberg Øren, Elena Berg Hansen, Erlend Udjus, Matilde Sunde Solsvik, Sindre Deschington

FORSIDE: Cameron Daravi

Magasinet er et bilag i studentavisa Universitas. Universitas arbeider etter Vær Varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

MAGASINREDAKTØR:
Amanda Schøyen
amanda.schoyen@gmail.com
| 965 12 910

MAGASINFOTOSJEF:
Tobias Schildmann Mandt
tobias.mandt@gmail.com
| 482 11 820

ANSVARLIG REDAKTØR:
Guro Aasaaren
guro.aasaaren@gmail.com
| 466 74 942

DESKSJEF:
Ingeborg Aure
ingeborg.aure@gmail.com
| 957 82 329

JAZZING MED KAJA OM BØKER

Hun synger at hun ikke liker å lese, men i bokhyllen til Kaja Gunnufsen finner man både Houellebecq og selvhjelpsbøker.

tekst: ELENA BERG HANSEN • foto: TOBIAS SCHILDMANN MANDT

Naiv, Super (1996)
av Erlend Loe

Det var den første boken jeg leste som betydde mye. Jeg gikk på ungdomsskolen, og når jeg ser tilbake, tror jeg ikke jeg forsto den helt. Jeg reflekterte ikke så mye rundt det indre følelseslivet og hva boka egentlig beskriver. Men det jeg forsto, var at den var rett frem og annerledes. Det var forfriskende. Jeg tror jeg tenkte: «Oi, er det lov å skrive så enkelt? Og at folk enda kunne like det». Boka har nok formet meg med tanke på å tørre å skrive musikk. Jeg gikk på musikklinja på videregående, hvor det alltid var fokus på å være flink og at ting skulle være avansert. Jeg dras veldig mot dem som tør å gjøre ting enkelt.

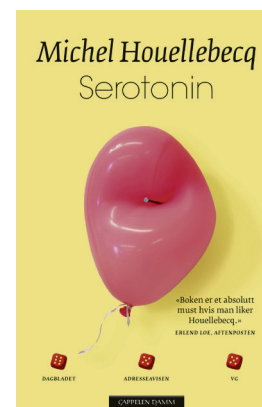

25. septemberplassen
(1974) av Dag Solstad

Dag Solstad kommer jeg aldri utenom. Denne boka leste jeg på videregående og jeg vet egentlig ikke hvorfor den traff. Men jeg ble veldig obsesst med Solstad. Han skildrer ting på en måte jeg synes er veldig fin. Boka er på mange måter tung fordi den er sosialpolitisk, og jeg leste den nok litt på grunn av det politiske. Jeg var en klassisk palestinskjerf-og-fjellråvensekk-kind-of-girl. På musikklinja laget jeg en liten Dag Solstad-musikal, istedenfor å holde en vanlig presentasjon til særerme. Jeg har lest mer Solstad i ettertid, og jeg synes egentlig ikke denne boka den beste. Men det var sånn jeg oppdaget ham, så den er betydningsfull.

KAJA GUNNUFSEN (34)

- Hva: Sanger og låtskriver
- Kommer med sitt tredje (og etterlengtede) album i september.
- Aktuell med singelen «Jazzing med Kaja».

Serotonin (2019) av Michel Houellebecq

Dette er den siste boka jeg leste i en boksirkel jeg er med i, og jeg likte den kjempegodt. Den er veldig mørk, og handler om en mann som egentlig bare er helt nihilist. Han har gitt opp og mener det ikke er noe mening med livet, så han har startet et prosjekt som kun er selvutslettende. Også er den i tillegg ganske drøy. Houellebecq er jo kontroversiell, veldig ufiltrert på en måte. Men jeg synes den mørke håpløsheten er appellerende. De gangene jeg har lest bøker de siste ti årene, har jeg ofte valgt norske, kvinnelige forfattere. Dette er noe veldig annet. Det er noe forfriskende med et helt annet perspektiv og annen skrivestil.

Kykelipi (1969)
av Jan Erik Vold

Jeg er veldig glad i Jan-Erik Vold, han har masse humor. Jeg husker det var litt med å forme meg når jeg prøvde å være kreativ selv. Det at han hopper litt inn og ut, og plutselig mikser mellom «litt vås» og tunge tema. Det er en vanskelig balanse og få til humor, også blandet med alvor. Jeg sier ikke at jeg har lyktes med det, men jeg har prøvd litt på det selv også, og latt meg inspirere av Vold. Det jeg er takknemlig for med dikt, er at de er lette å komme seg igjennom.

Sjef i eget liv – en bok om kognitiv terapi (2016)
av Ingvar Wilhelmsen

Det er flaut å innrømme, men de siste årene har jeg lest selvhjelpsbøker. Det er nok en reaksjon på å få barn. Iblant er det et overveldende, tyngende ansvar å være forelder, og det kan manifestere seg på mange måter. Noen foreldre er veldig hverdagsengstelige og sikrer hele huset, mens jeg har vært veldig laidback og lurt på om det er noe gærnt med meg. Men nå tror jeg at jeg har landet på at: «Ok, jeg må i hvert fall passe på å ikke dø, for nå trenger de meg». I møte med det, har Ingvar Wilhelmsen vært veldig bra. Han driver hypokonderklinikk i Bergen og er lege. Han tar ting veldig på kornet og viser hvor irrasjonelt hypokondri er, samtidig som han bruker mye humor.

TECHNOBØLGEN SKYLLER OVER OSLO

Latex og low rise har blitt mote, mens technomusikken runger fra Solli til Storgata. 90-tallets undergrunnskultur har gjeninntatt byen.

tekst: ERLEND UDJUS • foto: CAMERON DARAVI, SANDER SOLBERG ØREN OG TOBIAS SCHILDMAN MANDT

Het kjemi: Det danses tett og sensuelt til de pulserende elektroniske rytmene som spilles på byens utesteder.

Lyden av dunkende bass og pulserende rytmer høres fra innsiden av Revolver, som om musikken forsøker å bryte gjennom veggene og inn i den søvnige byen utenfor. Innenfor dørene ligger røyklukten tungt i luften, blandet med duften av billig parfyme og alkohol. Enkelte går kledd i helt hverdagslige klær, andre i frynsete, hullete nettingtopper.

Bak miksebordet står Nikoline Ursin Eriksen, aka Dragongirl denne lørdagskvelden. Under det reptilaktige artistnavnet har hun på kort tid slått seg opp som en av utelivs-Oslos heteste DJer. Den elektroniske musikken hun spiller, nærmest automatiserer publikums danseferdigheter med sine komplekse rytmer.

Hun har på seg en sebramønstrert topp og hodetelefoner med tilsvarende mønster, som hun veksler mellom å ha hengende rundt nakken og inntil øret. Antrekket frakter tankene til moten fra tidligere tiår, og musikken likeså. Rytmen som rikosjerer mellom veggene, har et umiskjennelig 90-tallspreg.

Technoen, en gang forvist til hemmelige fester og bortgjemte lagerlokaler, har funnet veien til Oslos viktigste nattelivsscener. Klubbene i Oslo fylles til randen med dunkende elektronisk musikk. For hver miks øker pulsen – og tar sjan-

geren til nye publikummere. Selv U1, en av studentpubene ved Universitetet i Oslo, arrangerer det de mener er «raveparty». På Tiktok florerer det videoer av folk som gir innføringer i hvilken type techno som er inn, og hvordan du skal gå kledd på klubb. Mange av dem ikke engang født da techno hadde sin spede begynnelse på 90-tallet. Hva skjer når et undergrunnsmiljø går fra motkultur til mainstream?

Fra subkultur til mainstream

Berlin blir ofte ansett som et mekka for dem med fascinasjon for den dystopiske undergrunns-technoen. Og det er kanskje denne varianten folk flest tenker på, når de tenker på techno: Berghain, hardstyle, netting og kjetting.

– Vi hadde vår egen kultur og tradisjon, som oppstod parallelt med Berlin, sier Martin Bjørnensen om technomiljøet i Oslo for 30 år siden.

Han er musikkskribent i Klassekampen og var selv DJ på 90-tallet. Med sin brede kompetanse og lange fartstid i musikkbransjen er han en veteran i musikkmiljøet.

Techno- og ravekulturen som vokste frem i Oslo, kom opprinnelig via Lillestrøm, hvor landets første houseklubb åpnet i 1990. Den opprinnelige norske ravebølgen på 90-tallet hadde

Techno

- Musikksjanger som oppsto i Detroit, USA, på begynnelsen av 1980-tallet.
- Sjangeren kjennetegnes av energiske og mekaniske synthesizer-lyder, som ofte kan bringe tankene til maskiner og industri.
- Techno har hatt stor innflytelse på andre sjangere, inkludert house, trance og elektro.
- En fellesskapstankegang står sterkt i technomiljøet. Mange DJ-er selvlærte og organisert i kollektiv. Opprinnelig hadde bevegelsen et motkulturelt preg.
- Rave-kulturen, med store utendørsfestivaler og undergrunnsfester, er tett forbundet med techno-musikken
- Sjangeren har også en politisk og sosial dimensjon, spesielt i Tyskland, der techno har vært en viktig del av Berlin sin kulturelle identitet siden murens fall.

Y2K-looken: Parallelt med at technomusikken herjer på klubbscenen, preges motebildet av plagg og snitt som minner om tiden da sjangeren nådde sin topp på 90- og 2000-tallet.

Klubbmote: Motestudent Sonja Vidas liker å mikse ulike stilarter når hun kler seg opp for å gå ut.

Noe av grunnen til at techno slår bredt an, er på grunn av motebildet og hele nostalgien rundt 90-tallet

Nikoline Ursin Eriksen, DJ og musikkprodusent under navnet Dragongirl

et subkulturelt preg, med høy grad av selvuttrykk og eksperimentering med stiler og lydbilde. Bevegelsen nådde en voldsom topp med den store ravefesten «Hyperstate» i Spektrum. Felles for entusiastene i salen, var en kamp mot de satte normene. Technoen var en sjanger for opprørere, for de som søkte etter et fristed på dansegulvet.

Til tross for at interessen for techno har vært stabil i Berlin siden sjangeren gjorde sin inntreden, avtok etterhvert interessen i Norge. Nå har ravebølgen kommet tilbake med full kraft. Utesteder som Storgata 26 har gått fra å spille «vanlig» klubbmusikk, til å blåse seg opp som technoklubber. The Villa og Trekanten har valgt å satse nesten helhjertert på elektronisk musikk. Her er det høy barisfaktor. Flere kler seg opp nærmest for å gå en motevisning, og til tross for den mørke klubbelysningen, brukes solbriller flittig. Tilbehøret som en gang ble brukt for å holde det sterke laserlyset ute da du var på dop, er nå blitt en del av «techno-looken».

– En del av stayerne savner nok en historisk bevissthet rundt techno, særlig dem som faktisk har stått opp for denne kulturen og jobbet for det i en mannsalder. Det kan nok skape

følelsen av å bli forbigått og oversett i denne runden, forteller Bjørnersen.

– Samtidig som noen av de «gamle karene» nok synes det er litt surrealistisk at de kan hente frem musikk de ikke har spilt siden 90-tallet og

En del av stayerne savner nok en historisk bevissthet rundt techno

Martin Bjørnersen, skribent i Musikkmagasinet i Klassekampen

få en ekstrem entusiastisk respons fra folk som ikke engang var født da musikken kom ut.

– **Ikke subsjangeren det var** – Jeg tror noe av grunnen til at techno slår så bredt an, er på grunn av motebildet og hele nostalgien rundt 90-tallet, sier Dragongirl.

Det har gått noen dager siden opptredenen på Revolver, og vi

møtes på en kafe med langt lavere støynivå enn helgen før. Selv er Dragongirl født i 1997, og en blant flere yngre DJs som tar i bruk et lyd- og bildespråk som henter inspirasjon fra 90- og 2000-tallet. Det vil si et lydbilde preget av analoge synthesizere og trommemaskiner, samt repetitive og ofte minimalistiske rytmer og lydeffekter.

Under klubbkvelden på Revolver ble det spilt både Cascada og harde, industrielle beats. Dragongirl legger trykk på at hun selv ikke spiller techno, men en subsjanger som er iøynefallende lik. Settene hennes er eksperimentelle, og blander undergrunnstoner med det sprudlende feminine.

– Ettersom techno har blitt tatt over av majoriteten og ikke lengre er den subsjangeren det en gang var, kan jeg ikke identifisere meg med techno lenger. Det er hovedsakelig hvite cis-menn som spiller innen technosjangerne.

Dragongirl bestemte seg tidlig for å representere det «hyperfeminine» og være en politisk motpol til det ellers maskuline uttrykket og miljøet som nå preger techno-verdenen. Fra sin spede begynnelse på 80-tallet i Detroit, Michigan har klubben historisk sett vært et trygt

Gammel traver: DJ og kunstner Espen Iden har laget technomusikk i 12 år. – Techno-renessansen har blitt en oppvåkning for den elektroniske musikken, sier han fra atelieret sitt i Oslo.

Gjør-det-selv-mentalitet: Musikkollektivet Flux ble etablert under pandemien. I en moderne leilighet på Grønland mikser de låter og planlegger klubbarrangementer sammen.

Trendobservatør: Som musikkskribent, har Martin Bjørnensen sett trender komme og gå. Technoens nyvunnede popularitet kan skape en følelse av å bli forbigått og oversett blant de som har vært med fra starten, tror han.

rom der mennesker, især marginaliserte, har kunnet utfolde og uttrykke sin identitet.

– Jeg synes det er viktig å være kritisk til at en sjanger og kultur som har vært av og for marginaliserte grupper blir mainstream og for alle – fordi da er den ikke lenger for de marginaliserte.

Moten former trenden

Helgen etter Dragongirls opptreden, møter vi den nye generasjonen av techno-fans. Rundt et bord fylt med tomme ølbokser og spritflasker, gjør en vennegjeng seg klar for å dra ut og klubbe. De er kledd opp i nettingstrømper og korte pelsforede jakker, med håret trukket bakover av solbrillene som er plassert på hodet. I typisk y2k-stil blandes strass og bling med grungy camomønster og low waist miniskjørt.

– Vi møtes ofte for å dra ut, gjerne tre til fire ganger i uken. Da liker jeg å kle meg opp, som nå med hjemmelagede leggvarmere og skjørt, sier Sonja Vidas, en av jentene rundt bordet.

Hun er motestudent på Esmod, tiktoker og selverklært profesjonell raver. Hun har tilpasset stilen for anledningen. I kveld skal vennegjengen på konsert på Blitz, før de planlegger å dra videre på klubb.

Motebildet er en viktig faktor for hvorfor klubbestetikken har slått an så bredt. Under fjorårets moteuke i Milano stakk det dystopiske klesmerket Han Kjøbenhavn av med den gjeve prisen for beste show, med sin lærdraktbaserte kolleksjon. Under moteuken tidligere i år presenterte merket det som blir omtalt som et «diablo»-inspirert design, kritikken haglet mot merket for sitt forsøk på å romantisere undergrunns-estetikken, og å trekke linjer til djevlen. Den mørke undergrunnstrenden er

også sentral hos det store motehuset Balenciaga, som presenterte sin kolleksjon for sommer 2023 under navnet «Mud Show», i et forsøk på å fri til ravekulturen.

Det er ikke bare i mørke klubblokaler og på catwalken man ser effektene av technobølgen. 90-tallets vide baggy ravebukser henger løst på alle kjønn gatelangs på Løkka, det hekles netting i øst og vest, Weekday selger sølvfargede raske briller, og lakk og lær har blitt allemannseie.

For jentene på vorset, kommer inspirasjonen fra mange ulike steder. De blander gjerne

Det er klart at vi blir inspirert, men vi prøver å ha vårt eget særpreg på det vi går i

Sonja Vidas, motestudent og selverklært profesjonell raver

skinnplagg og neonfarger med feminine mønstre og snitt.

– Vi går med det vi selv liker. Det er klart at vi blir inspirert, men vi prøver å ha vårt eget særpreg på det vi går kledd i, forteller Vidas.

Motestudenten snører på seg pelsskoene sine og kommanderer vennene til å gjøre det samme. Med fargerike spenner i håret og dusinvis av smykker som pryder hendene, går de hånd i hånd ut i nattet mørket.

– Jeg bryr meg om mitt eget omdømme, da må jeg kle meg opp deretter, sier en av jentene, Rakel Jæger, og plasserer en nytennt sigarett mellom fingrene.

Konstant utvikling

Utviklingen har ligget i kortene lenge, men skjøt for alvor fart etter katastrofeåret 2020. På samme måte som ravebølgen ble et symbol for frihetsbevegelsen i Berlin etter murens fall i 1989, har pandemien gjort behovet for å slippe seg løs sterkere. Klubben har vært en arena for opprør og motkultur lenge før covid, men behovet for samhold og tilflukt fra de satte normene og reglene, blåste opp under nedstengingen. Også for gamle travere i miljøet – som DJ-en Espen Iden, i dag tilknyttet musikkollektivet Fucket Freakkens.

– Det er et kollektiv som fokuserer på alternativ klubbmusikk. Vi kom i kontakt under nedstengingen, og siden har vi arrangert fester og holdt raves, sier Iden.

Vi møter ham i atelieret hans på Grønland. DJ-en har også egen kunstpraksis, og jobber i tillegg som kunstlærer. Rommet er kjølig, og flere hvite oljeovner virker å være malplassert rundt i et halvhjertet forsøk på å varme opp rommet. Den høyreiste bergenseren er iført tettepakede fleec-gensere og en buff strukket helt opp til brettekanten på luen.

Med sine 12 år bak miksebordet, har skogens friheter lokket han ut på flere seine opp-tredener, der musikken spilles i et høyt pulse-ende tempo til tidlig på morgenen, og rusen flyter lett. Da han startet, var interessen for den elektroniske musikken lav, og han husker godt hvordan den intense og eksperimentelle technoer var i konstant utvikling. Musikken var i større grad utforskende og mindre grad kommersiell, forteller han:

– Techno-renessansen har blitt en oppvåkning for den elektroniske musikken.

Det siste året har kunstneren kjent på den voksende technobølgen. Han har blitt booket til over 60 gigs, i tillegg til jobben som kunstlærer. At sjangerkonvensjonene har blitt løsere og nye lyttere har strømmet til, synes han er en bra ting. Ulikt mange andre rendyrkede technoartister, har Iden mer vokal i sine mikser.

– Technostilen min er variert, sjangre er ikke min sterkeste side. Jeg pleier å spille det jeg selv liker. Jeg ønsker å holde det lekent og sexy.

Institusjonelt rave

En av de mest markante endringene i miksene på

klubbene siden technoens innmarsj, er tempoet. Pandemien åpnet opp for en raskere, og ikke minst hardere rytme. Et klarere skille mellom de ulike subsjangerne er også et resultat av den vide interessen. Et av tilbudene som merker den nyfunne populariteten i Norge er den rendyrkede technofestivalen Monument.

– Vi har arrangert festivalen på Veggli i Viken i fire år nå, festivalen er for alle, men en særlig interesse er vakt hos de spesielt interesserte av den type techno, forteller kunst- og HR ansvarlig Marit Launes.

Festivalen startet som en podcast for nærmere 10 år siden. Målet var å tilby et dypdykk i kaninhullet av technomikser på musikk-tjenesten Soundcloud. Sakte, men sikkert fant de den dype hypnotiske undersjangeren de ble tiltrukket av.

– Vi inviterte DJs og produsenter til å gi ut podcaster på plattformen, som senere ble utvidet til et nettmagasin, eventer, label og festival. Festivalen er et møtepunkt for alle som lytter til podcasten – et community.

I fjor nådde festivalen 1200 deltakere. I år har Monument ekspandert med ytterligere en festival, som et direkte produkt av technobølgen som har skylt over hovedstaden. Det vil være en byfestival som går av stabelen i Oslo i slutten av april. Kulturen og historien fra 90-tallet skal ivaretas, samtidig som festivalen skal være et fullverdig kompromissløst rave, bare i institusjonelle rammer.

– I motsetning til det ravet man ofte danner seg et bilde av, vil festivalen bevare sine grunn-pilarer om å dyrke et harmonisk frirom hvor alle kan være seg selv, og der publikums sikkerhet og opplevelse settes i høysetet, forteller Launes.

Musikk-kollektivene

Samtidig som det dukker opp flere institusjonelle «raves», har musikkollektiver tatt saken i egne hender. I en stor og moderne leilighet i Oslo, har en vennegjeng på fem, der alle er DJs med ulike sounds og tilnærming til techno, satt opp leir. Under navnet Flux Collective, disponerer de lokalet til planlegging og miksing til ad hoc raves og klubbkvelder som de selv spiller på. Det har raskt blitt normen blant flere av kollektivene som har dukket opp i Oslo.

– De fleste musikkollektiv arrangerer ofte raves og klubbkvelder selv, ettersom de ønsker

*Jeg pleier å spille
det jeg selv liker.
Jeg ønsker å holde
det lekent og sexy*

Espen Iden, kunstner og DJ

I aksjon: Dragongirl setter dansegulvet i kok på utestedet Revolver.

å ha regi på hvem som spiller. Det handler om kollektivens renommé, sier Andreas Ullstein, en halvdel av duoen Skodde.

I likhet med Espen Idens musikkollektiv, var Flux et produkt av nedstengingen. Men stilen deres er forskjellig: Flux inspireres av gromsete, mørke lyder. Medlemmene har hver sin sjanger de utforsker – alt fra heavy metal, det mer kommersielle, til toner med nostalgisk 90-talls klang.

– Vi vil ikke binde oss til en type sjanger, men vokse sammen med kulturen, forteller Gaute Hoolen, aka Naboklage.

Under andre lockdown arrangerte kollektivet et rave i en forlatt villa ovenfor Majorstuen. De rev ned vegger og skapte en installasjon til en DJ-booth inni et lite rom i underetasjen. Kollektivet er ikke redde for å ta plass i

Oslos klubbkultur, hverken fysisk eller metaforisk. Ei heller fremstå pompøse.

– Vi skal opp og frem. Vi er ikke redde for at techno skal bli kommersialisert, understreker Ullstein.

Technomiljøet kan fremstå som lukket, og kun for spesielt innvidde. Ønsket om å videreutvikle kulturen i en mer mangfoldig retning, gjør Flux banalt lik andre kollektiv. Kollektivet er ikke redde for at techno blir allemannseie, så lenge den musikken kan være med på å skape fellesskap og mangfold.

– Vi vil ikke binde oss til en type sjanger, men alltid vokse sammen med bølgen og ha et bevisst forhold til technoens røtter, sier Ullstein.

Den maskuline technokulturen

Tilbake på den rolige kafeen, i etterdønningene fra helgens Revolver-gig, deler Dragongirl noen av de samme bekymringene. Hun synes det er problematisk hvordan kulturen blir estetisert, når minoriteter har kjempet hardt for dens eksistens. Tidligere oppsøkte DJ-en de åpne og trygge miljøene for skeive, på technoklubber og raves. Den siste tiden har hun sett seg nødt til å søke til andre steder.

– Jeg opplever selv at færre og færre i queer-miljøet spiller techno, nettopp fordi technokulturen nå har blitt tatt over og er en annen type kultur, forteller hun.

– Som queer og femme presenting oppsøker jeg ikke lenger steder der det spilles techno i like stor grad, fordi det ofte betyr mindre diversitet. Det er en annen kultur.

Som artist er hun interessert i å bidra til å skape et fellesskap og tryggere rom for de marginaliserte gruppene, slik technokulturen startet. Etter å ha måttet stå i mye negativitet og mistillit

til sitt arbeid, har hun klart å etablere seg som et talerør for den feminine og skeive gruppen i Oslos ravekultur.

– At det også har kommet litt flere femme og queer DJ-er på banen, bringer ikke bare diversitet i

representasjon, men også i sjanger og perspektiver, påpeker hun.

– Klubben har potensiale til å være et frirom der vi kan leve på en litt annen måte enn vi ellers er tvunget til i jobbhverdagen. Det å samles på den måten tror jeg er utrolig viktig, og noe veldig mange har behov for.

universitas@universitas.no

Vi skal opp og frem. Vi er ikke redde for at techno skal bli kommersialisert

Andreas Ullstein, medlem av musikkollektivet Flux

Pålogget: Musikk og stilinspirasjon spres på sosiale medier. For å sikre et nostalgisk uttrykk på bildene som lastes opp, er digitalkamera tatt inn i varmen igjen.

FRA MUNKEDRØM TIL FAMILIEFAR

tekst: **SOFIE KRISTINE FLYDAL** • foto: **MATILDE SUNDE SOLSVIK**

For August Wade (25) startet troen som et ungdomsopprør. Lenge lokket klosterlivet, men til slutt var det i familien at August skulle komme nærest Gud

Tilbake: August ville bli munk. Vi møter ham utenfor St. Dominikus kloster på Majorstua, der han bodde et år.

Familien: Under kirkekaffen i St. Hallvard kirke tar August og konen Marta en liten lekepause med sønnen.

I St. Hallvard kirke på Tøyen sitter August Wade med sin kone Marta (29) og sønnen på ett år. Hit kommer de til gudstjeneste hver søndag klokken 09:30. August går en runde i kirken med sønnen på armen, mens presten snakker til de litt eldre barna som har kommet frem til ham for å høre om Jesus som livets vann. Tilbake på kirkebenken underholder August ettåringen med grimaser mellom salmesang og bønn.

For bare noen år siden så August for seg at han skulle leve livet sitt uten familie. Som munk, i sølibat, med klosterbrødre og med Gud. På et kloster midt i Oslo bodde han sammen med dominikanermunker i over et år, for å se om dette livet kunne være for ham.

Etter en lang, indre prosess skjønnte han at det ikke var her han skulle være. Det var i ekteskapet og familien at han skulle komme nærmere Gud. Men før han oppdaget det, dyppet han foten i både klosterlivet og presteskapet.

Et ungdomsopprør

Etter videregående begynte August å studere filosofi i Bergen. Som 19-åring lurte han på hvordan han best kunne leve livet med og for Gud.

– Jeg hadde kjæreste på den tiden i Bergen. Men jeg har alltid hatt et ønske om å prøve dette radikale livet med Gud, sier han, da vi møter ham noen dager tidligere på Teologisk fakultet ved Universitetet i Oslo.

Her tar han nå ett religionsemne. Ellers studerer August for å bli lektor. Men livet kunne blitt ganske annerledes.

Kjæresten, Marta, hadde han blitt kjent med gjennom et treff i kirken.

Med katolsk far og gjennom katolsk skolegang, hadde troen alltid vært til stede i livet til August. Men som tenåring ble det mer seriøst.

– Mine foreldre ville gjerne ha lang, deilig frokost på søndager.

August sitt lille ungdomsopprør ble å gå i gudstjeneste fremfor å sitte lenge til bords med foreldrene om søndagene.

– Først var det en sånn forelskelse med troen, forteller han.

Det ble raskt mer enn en rebelsk flørt. Snart oppdaget han noe dypere med religionen.

– Det er en enorm skatt av filosofi og hellige

menn og kvinner som har elsket, ikke bare troen, men den man tror på, Jesus. Og dette kjærlighetsforholdet er så veldig fascinerende.

Munk på prøve

Forbildene til unge August ble katolske prester. Gjennom katolsk ungdomsleir møtte han en pater fra Dominikanerordenen i Oslo. Møtet skulle bli avgjørende for en nokså stor livsendring for August, nemlig et steg inn i klosterlivet.

– Han var veltalende, og det pirret nysgjær-

Etterhvert ble jeg mer i tvil om hva jeg skulle. Jeg gikk mindre i fellesbønnene

righeten min. I tillegg ville jeg leve i et fellesskap med andre og be med andre, sier August.

Etter året i Bergen, valgte August å flytte inn med brødrene i klosteret på Majorstua. Da måtte han også slå opp med Marta.

– Det var smertefullt for henne, samtidig som hun ønsket min hellighet, og jeg ønsket hennes.

Her bodde han mens han fortsatte filosofistudiene, nå på Blindern. For å bli en del av brødrene, eller munkene, må man gjennom en søknadsprosess og en prøveperiode. August fikk en egen avtale der han kunne bo sammen med munkene og bli med på noen av deres rutiner.

Til slutt sendte han også inn en søknad om å bli en del av ordenen.

Vendepunktet

Noen dager etter gudstjenesten på Tøyen, møter vi August utenfor Dominikanerklosteret. Han har pappaperm, og triller på vognen der den lille sønnen gjør seg ferdig med en halv banan.

Opp trappen og inn i foredragsrommet, så langt inn en journalist og en fotograf slipper til, henger forskjellige ikoner på veggene. Ett av Sankt Dominikus, den spanske presten og senere helgenen, som grunnla munkeordenen på 1200-tallet. Et annet maleri viser Jesus mellom et lam og en ulv, med korsets glorie kretsende rundt hodet.

Morgenbønn halv åtte. Middag halv to. Messe klokken halv syv. August studerte her, men var med på morgenbønnene, og middag en gang i uken. Han bodde også i klausuren, der kun munkene vanligvis slipper inn. Normalt er det også en mannlig student som bor der, slik August gjorde.

– Etterhvert ble jeg mer i tvil om hva jeg skulle. Jeg gikk mindre i fellesbønnene.

Han merket også at det ideallivet han hadde lest om i kloster, kanskje ikke fantes.

– Det var litt en virkelighetsjekk og orientering. Sånn, «jeg kan ikke gå inn i et idealkloster, for det finnes på en måte ikke».

August minnes gode stunder i klosteret, med brødrene som han fortsatt har en god relasjon til. Han forteller at det ikke var noe galt med klosteret, men heller en «mangel i hjertet» som gjorde at han forstod at klosterlivet ikke var hans kall.

– Jeg skjønnte aldri helt hva det var, jeg gjør

Saken fortsetter >>

Nytt liv: For August handler det å være gift om å forenes under Gud. Å skape nytt liv er også helt sentralt i ekteskapet, forteller han.

ikke det nå heller, men det var noe som holdt meg tilbake. Og det som ledet meg inn i det var veldig impulsive følelser og en slags forelskelse.

August hadde etter et år skjont at klosterlivet ikke var noe for ham.

– Jeg kjente ikke noen dragning

I relasjonen med Marta, der har jeg kjent Gud best og mest

mot å bo der lenger. Det var ikke radikalt nok, på en måte. Så jeg trakk søknaden.

Skjebnen eller Guds vilje?

Tilfeldighetene ville også ha det til at ekskjæresten Marta havnet like i nærheten. Hun flyttet til Oslo samtidig som August for å studere teologi ved Menighetsfakultetet. Mens hun studerte, bodde hun i studentbolig på Katarinahjemmet, som er drevet av dominikanermonner i Oslo. Omtrent to steinkast fra klosteret der August

hospiterte.

Gjennom året i hvert sitt kloster møttes Marta og August ofte.

– Vi gikk på messe sammen uten å være kjærester. Vi var bare venner, sier August.

– Familielivet så jeg ned på veldig lenge, fortsetter han.

De to fortsatte å være viktige for hverandre. Og for hverandres forhold til Gud, gjennom felles bønn og dype samtaler. Marta Wade tror det var meningen at de skulle ende opp så nærme hverandre.

– Vi planla ikke å bo så nærme hverandre, jeg flyttet dit for å studere teologi. Gud ledet oss hele veien, sier hun.

Vi snakker med Marta under kirkekaffen i St. Hallvard kirke for å høre hennes versjon av historien.

– Vi har alltid prøvd å ha god kommunikasjon. Det var og er viktig for oss å kunne snakke om alt. Alt vi tenker på, hvilken retning vi burde gå, sier hun.

Derfor støttet hun også August da han ville finne ut hvordan han skulle leve livet best med Gud. For Marta var det likevel alltid klart.

– Da vi ble et par visste jeg at han

var mye mer søkende enn meg på sin vei. Hvilket kall han skulle velge. Mens jeg kjente mye mer på at det var ekteskapet som var kallet mitt.

Det siste kallet

August skilte veier med dominikanerne og ble sammen med Marta igjen.

Men fortsatt var det noe som holdt ham igjen. Han gikk flere runder med seg selv. Det var én ting til han måtte prøve. En annen vei å leve med Gud. Presteskapet.

Å bli prest i Den katolske kirke betyr et liv i sølibat, uten kone eller barn. For August ville prestekallet betydd at han ikke kunne gifte seg med Marta.

– Da var jeg veldig opptatt av presterollen, som er offer og å gi alt til Guds folk. Gi meg selv. Avkallet, men også å la Kristus leve i meg.

August måtte søke. Han forteller at det er en grundig opptaksprosess til det katolske prestestudiet.

– Du må snakke med åtte til ni personer, inkludert en psykolog, og andre som er trent i veiledning og samtale, sier August.

August ble spurt om han virkelig ville bli prest, et spørsmål som i øyeblikket irriterte ham. Han hadde jo

søkt, selvsagt ville han det.

Men i samtale med en av prestene, fikk han spørsmålet: «Hvor opplever du Guds nærvær best?»

August ventet på at presten skulle svare selv, som på et retorisk spørsmål. Men stillhet fulgte.

– Før noen hadde sagt noe, hadde det gått 40 minutter.

Det var rart og uventet. August hadde brukt mye tid i stillhet, blant annet da han hadde besøkt et trappistkloster i Levanger, der de praktiserer en mer asketisk og tilbaketrukket form for klosterliv. Men dette føltes mer nakent.

– Gud bruker jo sånne rare tidspunkter for å gi oss akkurat den informasjonen vi trenger, sier han.

Bryllup og barn

Da August ble konfrontert med hvor han opplevde Guds nærvær mest, innså han at han var på vei i feil retning.

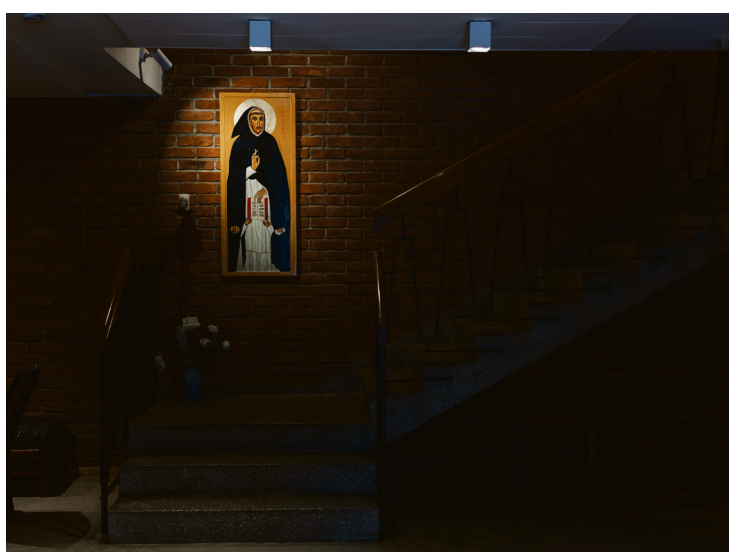
– I relasjonen med Marta, der har jeg kjent Gud best og mest. Ved å ha en relasjon til hverandre, så er relasjonen til Gud sterkere.

August skjont at han faktisk ikke ville bli prest.

– Jeg hadde dyrket dette radikale

Brødre: August er jevnlig tilbake i kirken som tilhører St. Dominikus kloster. Brødrene som bor her regner han fortsatt som nære venner.

Opplyst: Munkelivet var ikke radikalt nok for August. Men troen er fortsatt viktig for ham, og han går jevnlig i kirken.

Menighet: Hver søndag går August Wade til gudstjeneste. Fellesskap i troen er viktig for ham.

ønsket, jeg ville bare gjøre det heftigste, forteller han.

Etter søknader både til klosterlivet og prestestudier, endte August opp med å trekke seg fra begge deler. Ønsket om å leve livet med Gud var like sterkt. Men kunne det være ekteskapet som var veien, som han tidligere hadde sett ned på? August måtte tenke på nytt.

– Jeg tror en familie aldri vil være i konflikt med Gud. At Gud kommer først er helt klart, men aldri til tross for familien. Gud har skapt familien.

Samme dag som August ble konfrontert med spørsmålet til presten, 23 år gammel, dro han for å se på forlovelsesringer. Det var nå klart for ham at det var sammen med Marta at han følte seg nærmest Gud.

Under en feiring for jomfru Maria noen måneder senere, fridde han til Marta. Stenen på ringen han hadde valgt ut var blå, til ære for jomfru Maria.

Neste år stod de to for presten. Han tar frem ringen for å vise oss. Der står datoen, 10. april 2021. Ni måneder senere kom sønnen til nylig August og Marta, som i dag er litt over ett år gammel.

– Min kone ble gravid ved første mulige anledning. Det var veldig artig.

Å leve for andre

Mens vi snakker med August i Dominikanerklosteret, plukker han opp igjen et spørsmål han fikk flere dager tidligere, på Teologisk fakultet. Hans livsmål er å bli hellig, noe han har nevnt flere ganger mens vi prater med ham. Men hva betyr det egentlig?

– Det er ikke en fast oppskrift for hvordan man blir hellig. Men hovedoppskriften er at man må ville det selv, sier August, som selv har grublet på spørsmålet de siste dagene.

Viljen er helt sentral for ham. Han snakker om det han kaller en kjærlighetshistorie, der Gud har en lengsel etter alle mennesker. Å leve hellig er for August å ha den lengselen tilbake, og et ønske om å leve med Gud.

Han forteller at han i ekteskapet og familien får uttrykt denne viljen.

– Den heftigheten jeg søkte i klosteret, den har jeg nå også. Sånn som i dag, stod

jeg opp klokken 5, for da var han våken, sier August og nikker ned mot sønnen som krabber rundt på klostergulvet.

For August er idéen om å leve for andre mennesker viktig.

– Det å leve for andre, det tror jeg er nøkkelen til alle menneskers lykke, egentlig.

Han snakker om det som en kjernekristen verdi, men også en «umiddelbar sannhet» som gjelder for alle. Nå er August godt i gang med en lektorgrad, så det blir i jobben som lærer han får praktisert dette – og ikke minst som familiefar.

– Det oppdager jeg stadig i ekteskapet, forteller August.

– Hvis jeg tenker: «Nå unnagjør jeg alt

Det å leve for andre, det tror jeg er nøkkelen til alle menneskers lykke

husarbeidet, fordi da kan jeg spille PlayStation i to timer før alle våkner», da er ikke det så gøy. Men hvis jeg gjør alt for familien min, så får jeg plutselig en glede.

Og en av de store forskjellene på kallet til kloster eller prest, mot kallet til familie, er sølibatet. August forteller at det var en av de siste tingene han måtte finne ut av.

– Hvis Gud kaller noen til å bli prest, så kaller han også til sølibat, sier August.

Men på samme måte som sølibatet er viktig for prestene, mener August at det motsatte er viktig i ekteskapet.

– Det å være åpen for et nytt liv sammen er helt sentralt i ekteskapet.

universitas@universitas.no

Back to basics: Ingrid Ottem er over gjennomsnittet interessert i mat. Hun inspireres av dagens mattrend, som hun også synes er litt teit.

Lo-fi mat for chille typer Lo-fi mat for chille typer Lo-fi mat for chille typer

Fra spiselige blomster og skum på hvite duker, til hermetikk og sylteagurk på respatexbord. Dagens måltider skal være tilbakeleante, og stivt er en dødssynd.

tekst: CELINA THERESE EKHOLT • foto: TOBIAS SCHILDMANN MANDT

I et kollektiv på St. Hanshaugen i Oslo møter Universitas Ingrid Ottem (25), student ved tekst og skribent-linjen ved Kristiania. Denne fredags formiddagen har hun slått på stortromma og handlet inn til en bedre lunsj.

På kjøkkenbenken står surdeigsbrød, hermetisk ørret, sylteagurk, comté fra delikatessebutikken Gutta på Haugen, ansjos på glass, karse, egg, appelsinmarmelade og nydelige tomater.

Brunt gull drypper fra en sølvfarget moccamaster i vinduskarmen. På veggen henger et fargerikt skilt: «Homo sweet Homo».

Råvarene deles og kuttes opp og legges på rustikke tallerkener. Ett dryss med urter og ett knepp havsalt, så er det klart.

– Jeg håper dere er sultne, sier Ottem ivrig.

Trendy fattigmannskost

Den siste tiden har en ny trend inntatt matscenen. Nå skal maten være enkel, rustikk og gjerne styggpen. Husmannskost og hermetikk har blitt tatt inn i varmen igjen. For det er en ny sheriff i byen, og han er jævlig chill.

Alle som har vært innom sosiale medier den siste tiden har vel sett det: De uendelige bildene av helt *basic* og ganske retro mat. Tatt med blitz og presentert på tallerkener som kunne vært kjøpt på loppemarked. Danderingen er minimal, og rettene enkle og nostalgiske: Pasta med parmesan, brød med smør, oliven og mandler, bulkete tomater, sylta grønnsaker. Og hva skjer med at folk plutselig har begynt å spise sardiner igjen?

Ingrid Ottem er en av dem som omfavner hermetikkbølgen. Samtidig synes hun det er merkelig at ustylet og enkel hverdagsmat hegnes om av en ny generasjon kokker.

– Dagens mattrender... Det er mye rart, slår hun fast.

Siden hun flyttet hjemmefra, har hun jobbet deltid med både mat, kaffe og vin. Dessuten er hun i en

matinteressert vennegjeng. Hun peker på nedgangstidene som en mulig bakgrunn for at uålele bokse-mat har fått fottfeste den siste tiden.

– Vi går inn i en utrolig vanskelig periode økonomisk. Som en trend, føler jeg hermetikk rettferdiggjør at i fremtiden så kan ikke all mat være fersk. At man derfor gjør det trendy å spise fattigmannskost.

– *Hva er det som gjør det så kult å spise sardiner og sylteagurk?*

– Jeg vet ikke. Jeg synes det er kult, men også litt rart. For hadde du med deg makrell i tomat på skolen da du var mindre, så var jo ikke det noe kult. Da var det mer sånn: «Har du ikke noe bedre å putte på skiva?».

Tilbakeleant *vibe*

– Jeg tror folk er litt lei. Eller ikke lei. Men

jeg tror de har fått øynene opp for at man kan spise enklere mat og få samme nivå smaksmessig.

Det sier Stian Eriksen (23), kokk på en av byens hippere restauranter, Kafeteria August. Restauranten, som byr på både frokost, lunsj og middag, ble i fjor omtalt av VGs matanmelder som det mest «in» stedet du kan spise på i Oslo.

Grønne planter, treverk og non-figurativ kunst preger lokalet. Det fremstår lunt, samtidig som restauranten er veldig enkelt innredet. Her sitter man på vintage IKEA-krakker, og i taket henger klaser med moteriktige rislamper. Stedet eies av Maaemos Esben Holmboe Bang, men er drevet av et ungt team av kokker og servitører. Eriksen tror det er kokkene selv som har gjort enkel mat populært.

– Kokkene har gjerne jobbet på fine steder før og blitt lei av det. På de mer nedpå

restaurantene lager de mat som de selv har lyst til å spise, ikke som de tror gjestene vil ha.

Eriksen har tidligere jobbet på en gourmetrestaurant, før han begynte på Kafeteria August. Han og de andre kokkene går avslappet kledd i baggy klær. Utover forkleet er det lite ved dem som minner om den stereotypiske, stressa kokken med hvit, dobbeltspent skjorte og hyttende neve. På Kafeteria August er nemlig heldekkende gevanter byttet ut med bare armer med tatoveringer, og kokkehatten er erstattet med en rufsete dagen-derpå frisyre.

– Her er det mer avslappet. Man kan kødde med gjestene. Det er høyere musikk, og folk slapper mer av. Det blir en energi som går begge veier. Når gjestene slapper av, så slapper personalet av, og så blir det en annen *vibe*, mer som å komme inn på en bar, sier kokken.

Lei av tretteters

Lunsjmenyen på Kafeteria August gjenspeiler de rustikke matbildene som har populært sosiale medier de siste årene. Presentasjonen av rettene er like lo-fi som musikken som strømmer gjennom lokalet. Boksemat, mandler og oliven nyes

Saken fortsetter >>

Nedpå-mat: Tilbakelemt og tilgjengelig er ordene ekspertene bruker på å definere maten som florerer på sosiale medier og dagens hippeste spisesteder.

med fersk bakst, en bedre ost og godt smør – gjerne med naturvin eller kombucha i glasset.

– *Hvorfor er denne maten blitt så hipp?*

– Det er jo veldig godt. Jeg tror også det er en ny form for bærekraft. Du må ikke ha indrefilet eller laks. Du kan ha sardiner. Folk har nok fått øynene opp for det, og vil være med på trenden, svarer han.

I likhet med studenten, trekker også den unge kokken frem folks økonomi som en faktor:

– Det er jo dritdyrt overalt nå, så det å betale 3000 kroner for en middag med drikke per person er uaktuelt for de fleste. Jeg tror restaurantene tilpasser seg det.

Ifølge Eriksen har vinbar-trenden, hvor man går fra sted til sted og spiser små retter med noe godt i glasset, være den største bølgen innen matverdenen de siste årene.

– Det er en morsommere måte å spise på. Man kan gå dør til dør og ta én eller to retter og et glass vin, istedenfor å sitte seks timer på en stol med hvite duker på bordet. Jeg tror forrett, hovedrett og dessert-perioden er litt over. Folk synes ikke det er stas lenger, sier han.

Skumfri lunsj

At det helst skal være tilbakelemt, er det flere som er enige i.

– Jeg er *ikke* interessert i skum, sier Ottem ettertrykkelig, mens hun drysser salt over et smilende egg.

For henne er det ikke Michelin-restaurantene som frister når hun skal slå på stortromma og kose seg.

– Det tilhører en verden som jeg vet jeg aldri kommer til å komme inn i. Da vil jeg heller ha et godt og ektefølt måltid med lokale råvarer.

Avslappet, tilgjengelig og uhytidelig, er Ingrid's tre stikkord for dagens matrend.

– *Hvorfor vil man ha det så sykt causal?*

– Godt spørsmål. Kanskje folk har blitt litt mette på at det finnes så mye utilgjengelig høykultur. Så kanskje man vil ha høykultur, men som er mer tilgjengelig for oss, grubler studenten.

– Og kanskje vi har lyst til å gjøre det litt oftere. Vi

har lyst til å gå ut i verden, ha et hjem utenfor hjemmet, men uten å blakke oss.

– Ironi i det hele

Et sted som ser ut til å slå an som et hjem utenfor hjemmet er nettopp Kafeteria August. Det samme gjelder vinbaren Becco, som ligger et steinkast unna. Her har de

Jeg tror det er en ironi i det hele. At noe så enkelt kan være bra

Marie Tangen, innkjøpsjef på vinbaren Becco

ikke kjøkken, men byr på en snackmeny med blant annet – hold deg fast – sardiner, oliven, mandler og ost. Marie Tangen er vinbarens innkjøpsansvarlige.

– Jeg tror det er en ironi i det hele. At noe så enkelt kan være bra. Det er litt morsomt at man kan serverer Ritzkjeks og sardiner, som er så gammeldags. Det er rart hvordan man kan sette trender på alt, sier hun.

Selv liker hun ikke sardiner.

– Det er jo på en måte originalt at det er ironisk. Men det er ikke sjokkerende lenger. Folk vet at på Becco, så serverer de sardiner, sier hun.

Fisk i vinden

Julie Ilona Balas, kjent under brukernavnet «Juliesmatblogg», har vært i gamet lenge, og sett flere trender komme og passere. Først som matblogger, før hun gikk totalt over til matpåvirkning på Instagram. Med sine 27.000 følgere og en bestselgende kokebokutgivelse bak seg, har hun blitt en slags moderne Ingrid Espelid Hovig. Bil-

dene hun legger ut er estetiske, samtidig som de fremstår ærlige og uredigerte, og hun er ikke fremmed for retro engangskamerabilder.

– *Det siste matbildet du har lagt ut på Instagram er av pasta med parmesan...*

– Mat som er enkel er alltid trendy. Jeg tror folk er veldig lei av *fine dining* om dagen, for å være ærlig, sier Balas.

Ifølge influenseren blir følgerne hennes mest *stoka* når hun legger ut bilder av pasta.

– Folk er basic. Det hellige triangelet er pasta, bønner og gjærbakst.

Balas er enig i at fiskehermetikk også er supertrendy om dagen. Hun grubler over om det hele kan ha startet som en gimmick.

– Jeg vet ikke helt hvordan det skjedde, men det kan jo være et motsvar til at alt skal være så fancy. Kanskje det startet litt ironisk?

Hun peker også på de praktiske fordelene ved hermetisert og syltet mat.

– Det er jo praktisk at man alltid kan ha noe digg hermetikk tilgjengelig. Det er holdbart i det uendelige, sommerlig og enkelt å ta med på piknik. I tillegg så passer jo boksemat veldig godt inn i en stram økonomi.

Selv om trenden muligens startet ironisk, tror Balas den har kommet for å bli.

– Folk er mer opptatt av at det de spiser skal være bærekraftig. At råvarene man kjøper er av god kvalitet og at man vet hvor maten kommer fra.

Hun mener dette er enklere med hermetisk mat.

– På hermetikken står det ofte hvor maten er fra, og for eksempel at fisken er etisk fisket, og så videre. Det tror jeg folk bare blir mer og mer opptatt av, sier hun.

Den bevisste forbrukeren

I likhet med Balas, tenker studenten at forbrukerne har blitt mer bevisste på og opptatt av hvor maten produseres.

– Det er blitt et statussymbol å vite hvor maten kommer fra, istedenfor å bare handle blindt, sier Ottem.

Sardiniansvarlig: Marie Tangen jobber på vinbaren Becco. Hun tror hermetikkbølggen kan ha startet ironisk.

Kokkens valg: Stian Eriksen på Kafeteria August tror både kokkene og gjestene er lei av den klassiske treretteren.

Hun mener man viser status og tilhørighet gjennom kunnskap.

– Det er viktig med miljøhensyn, men det er også en måte å posisjonere seg. De som vet de vet. Denne tomaten kjøper jeg fordi den representerer noe jeg har lyst til å være med på, hvis du skjønner?

Den samme filosofien regjerer på Becco. Innkjøpsjef Tangen åpner en boks sardiner, mens vi prater sammen. Fra en uavhengig, lokal produsent, så klart. Den fiskete lukten som sprer seg i rommet er mer nostalgisk enn god. Selve hermetikkboksen, derimot, er innbydende og retro.

– Sardinene vi bestiller er fra små, franske bedrifter, sier innkjøpsansvarlig Tangen.

Hun tror folk har blitt mer opptatt av historien bak maten.

– Bortsett fra sardinene, er maten vi bestiller kortreist, påpeker hun.

Smårettene på menyen er dessuten valgt ut med tanke på å unngå at mat havner i søpla.

– Vi kunne ikke hatt snacks som det blir mye svin av. Derfor holder vi det enkelt.

Den stygge, ekte maten

Tilbake i studentkollektivet på St. Hanshaugen er det duket for lunsj. Ottem setter tallerkener på bordet, men blir brått selvbevisst av retten hun har med seg fra barndommen.

– Det er veldig stygg mat, egentlig.

Det er vanskelig å motsi henne.

– Et bløtkokt, rennende egg og fillete ansjosfileter, liksom.

Synet av de grå fiskebitene er som en liten

åpenbaring for henne.

– Kanskje det er det som er det kule ved dette? spør Ottem retorisk.

– At du ikke kan gjemme bort noe, fordi alt er eksponert. Det du ser er det du får, og det er godt. Du trenger ikke gjemme det i fjorten andre ingredienser.

Hun peker på tomatene og at det bare skal litt salt og olivenolje til for at de skal kunne skinne som en egen rett.

Ottem er ikke alene om denne tankegangen.

– Jeg tror det har blitt en trend å gjøre enkle ting så bra som mulig, sier Tangen fra Becco.

– Å motbevise at hermetikk er dårlig. Jeg tror det er mer imponerende for folk, enn tretti ingredienser i en rett.

Nå vil vi møtes

Skal vi tro kokken, studenten, bloggeren og barten-

deren, så er det aller viktigste når man snakker hipp bespisning anno 2023 at det *ikke* er stivt. På den måten blir maten nemlig tilgjengelig for folket. For etter noen år hjemme, vil vi gjerne ut og møte hverandre.

– Folk er ute alle dager i uka, sier Tangen.

I motsetning til de fleste vinbarer, holder derfor Becco åpent hele uka. Og ifølge Tangen kommer alle slags folk, ikledd alt fra treningsklær til dress.

– Mange kommer rett etter jobb og bestiller en *snack* og et glass vin. Hvis det skal være tilgjengelig for folk, så må det være nedpå.

universitas@universitas.no

Folk er basic. Det hellige triangelet er pasta, bønner og gjærbakst

Julie Balas, matinfluenser under brukernavnet «Juliesmatblogg»

Styggepent: – Det er veldig stygg mat, egentlig, sier studenten Ottem om maten hun serverer.

Meg: AVKLEDD

Hvorfor velger vi alltid de samme kjedelige klærne som alle andre, når muligheten til å gjenoppfinne seg selv bare er et klesskift unna?

tekst: DAGNY MATHILDE MOHN • illustrasjon: MAGNUS BRANDT

Alarmklokkas standardiserte tortur skjærer deg i ørene i det en ny dag velter over deg. Du prøver å la være å slumre for n-te gang, kommer deg ut av din trygge hule, tasser inn på badet, tisser, og møter ditt eget bleke, forvridd speilbilde. Inspirert av den siste selvhjelpstrenden ser du din egen refleksjon dypt inn i øynene og gjør det den alt for pene jenta med for få problemer på Tiktok har lært deg: Manifesterer.

Idag, idag skal bli en jævlige bra dag. Nå er det slutt på forsenkoming, udugelighet og faenskap. Idag starter du på nytt. Idag blir du gjenfødt. Men hvor starter du? Kanskje er det med å sette på kaffekanna? Jo, det er en god start. Kaffekanna, for så å åpne kaoset av et klesskap. En slags flodbølge av klær ruller over meg hver morgen. Plaggene oversvømmer meg ikke fysisk, det er valgene jeg drukner i. Uendelige kombinasjoner, hele regnbuens fargepaletter, et godt utvalg silhuetter, og sist, men ikke minst, og faktisk aller mest kvelende, et valg om hvem jeg skal være idag.

Ryddemanien som sveipte over landet for et par år siden, med Marie Kondo-metoden og innholdstrømmer fylt med organiserings-tips, nådde aldri meg. Eller, jeg noterte meg trenden og tok aktivt avstand. Værsgod og preach at færre valgmuligheter i klesveien gir mer frihet til viktigere ting, at det vil gi meg sjelefred. Men ta det minimalistdrift til noen andre som gidder å høre på. Dere glemmer nemlig en viktig ting: Det er det viktigste av alt.

For hver morgen er en lek. En helt jævlige Hunger Games-aktige lek av en stilmessig PR-kampanje for meg selv, riktig nok. Jeg blir irritert hver gang jeg står foran bombenedslaget av et klesskap, men skapet inviterer til en lek jeg, på samme måte som med upraktiske sko, elsker å hate. La deg ikke lure, du ser det nok ikke på meg. Blindern-uniformen er der den skal være. Den fotside, sorte kåpa henger trofast på knaggen i gangen, høyhalseren strammer deilig rundt strupen. Ja, jeg er student på øvre Blindern. Humanistisk fakultet, for å være spesifikk. Det vil jeg at du skal kunne se på meg. Mellom støvete bokhyller og skrivebordslamper finner jeg min lille flokk, mitt lille nisje-samfunn. Ved å kle meg sånn noenlunde i samme gate, identifiserer jeg meg med mine medstudenter. Sammen

Plaggene oversvømmer meg ikke fysisk, det er valgene jeg drukner i

skaper vi et taust samhold. Mennesker liker simpelthen å høre til. Det tror jeg du også gjør, på en eller annen måte.

Ved å kle på deg hver morgen tar du del i et kulturelt rituale vårt samfunn og vår kultur har blitt enige om. Går med på iallefall. Det forventes at du kler på deg, men det stopper ikke der. Hver morgen, når du velger hva du skal ha på deg, lager du en kode. Hvert plagg er et ord, som du setter sammen til et budskap

på ditt unike vis. Moteteoretiker Jennifer Entwistle har skrevet om denne prosessen, at den foregår i grenselandet mellom å innpasse seg og skape seg selv i sitt eget bilde. Klærne våre skal signalisere til andre hvem vi er og hvem vi hører til hos, men «klone» er en dom verre enn døden i et samfunn som stadig er på jakt etter individualitet.

Det første du møter ved et menneske, er antrekket deres. Du ser fargene, materialene, snittene, kanskje noterer du deg merkene, sannsynligvis helt uten at du tenker over det. Du er ikke Jan Thomas, her skal ikke terningen trilles. Likevel gjør du deg opp en mening om hvem dette mennesket er. Et antrekk er den råeste og mest sårbare formen for kommunikasjon. Kanskje har du følt på ubehaget en gang du virkelig har bomma? Uten at du vet noe om dem du møter, kan du omtrentlig plassere dem i en kategori. Hipster, soss, Frognerfrue, bonde, mekaniker, klatrer, uteligger, SV-gutt, HF-jente, sånn som deg. I moderne tid er ikke klasse nødvendigvis lik klær, snarere tvert imot. Poor-core, trenden der barn av øvre middelklasse kler seg i hullete jeans fra Fretex, er et valg forbeholdt de heldige. Ja, for eksempel HF-gutten i den loslitte oil-skin jakka, med macen til tolv tusen i bærenettet og et hemmelig fond i banken.

La meg formulere det slik: Språket du snakker gir bare mening for dem som forstår det. Utenforstående kan gjenkjenne det, lese det, tolke det, men flytende er de ikke. Kanskje vil du gå i dialog med massene, kanskje vil du holde deg blant en språkminoritet. Uansett: Dette gir deg spillerom,

”Utkanten av Århus. En stille kveld. En enslig ung gutt spurter over gressplenen utenfor leiligheten, mens kveldssola synker ned i horisonten. Jeg sitter ved pulten og skriver semesterets ørtende refleksjonsnotat, og håper jeg snart kan løpe vekk fra studiene og inn i våren med samme barnlige glede.

FOTOGRAF: SINDRE DESCHINGTON